

[Statsministeren.]

steder, hvor vi igennem investeringer i hvert fald kan skaffe en del arbejdspladser. Her skal man naturligvis ikke mindst sigte på sådanne områder, hvor vi har et behov for at øge den samfundsmæssige service over for svage grupper – f. eks. i forbindelse med plejehjem, men også på mange andre områder, hjemmehjælp og den slags ting – også fordi man derved får ganske mange kvinder i beskæftigelse; det er jo dem, der i allerstørste grad er ramt af arbejdsløsheden.

Derudover er det nødvendigt med en samfundsindsats på en lang række andre områder. En samfundsindsats, der betyder investeringer i den offentlige sektor af forskellig art – energiplan og mange andre ting – men også en samfundsinvestering, som kan komme store dele af det private erhvervsliv til gode, når de udbygger deres erhverv efter retningslinjer, som er i overensstemmelse med, hvad samfundet ønsker at fremme.

Jeg mener med andre ord, at arbejderbevægelsens beskæftigelsesplan under alle omstændigheder vil være et afgørende element i de forhandlinger, som skal finde sted på et senere tidspunkt for at finde frem til bedre beskæftigelse. Det var det første.

Det andet, jeg vil sige, er, at selv når denne indsats i form af samfundsinvesteringer bliver stor – og det håber jeg den kan blive, det afhænger af folketingets vilje – så må vi nok se i øjnene, at der stadig væk vil være ganske mange arbejdsløse tilbage, og derfor må det andet punkt i høj grad være, at man også seriøst og alvorligt overvejer, om der er områder, hvor vi kan fremme ideerne og tankerne om en bedre fordeling af det forhåndenværende arbejde.

Altså: det er ikke det første, der er løsningen, og så færdig. Det er ikke det andet med fordelingen, der er løsningen, og så færdig. Det vil være nødvendigt at supplere de konkrete, praktiske og kontante initiativer til at skaffe flere arbejdspladser med en solidarisk fordeling.

Også her kommer vi nok til at strides, for der er nogle, der mener, at det bare er et spørgsmål om, at arbejderne indbyrdes fordeles, og så kan det meget let blive en fordeling af fattigdommen. Jeg ville godt sætte tingene en lille smule på hovedet og sige, at selv om vi har enorme økonomiske problemer, så er vi jo ikke et fattigt land. Derfor kan det meget vel

være, at opgaven i forbindelse med beskæftigelsen er at fordele, hvad jeg næsten kunne tillade mig at kalde velstanden. Der produceres jo stadig mere i dansk industri, selv om vi får flere arbejdsløse, og derfor er den karakteristisk, som jeg gav her, ikke helt forkert. Også her er det et spørgsmål om folketingets vilje.

Det tredje, jeg vil sige, er, at der er nogle patientmedicinemennesker her i tinget, som tror på, at alle vores beskæftigelsesproblemer løser man ved indkomst-, indkomst-, indkomstpoltik. De mener altid løn-, løn-, lønpolitik, ikke noget som helst andet. De siger det jo. De siger jo: lønpolitik, og så er det nødvendigt, at erhvervslivet får større indtjeningsmuligheder. Så er vi derovre, hvor vi må sige, at det kun er en lønpolitik, man vil.

Jeg vil sige, at indkomstpoltik – ikke kun som en lønpolitik – er et middel. Men heller ikke det er en patentmedicin, som løser vores problemer. Også indkomstpoltikken er kun ét – men et vigtigt – element i en løsning af vores økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer. Også her drejer det sig om, at vi virkelig kommer i gang med at vurdere: hvad er det, vi mener med indkomstpoltik? Og især: hvilke yderligere perspektiver og muligheder ligger der i den metode i forbindelse med en økonomisk politik, en beskæftigelsesfremmende politik?

Dér kommer jeg over i det fjerde punkt, og så er det, vi bliver så rygende uenige her i tinget.

Det kan nemlig ikke nytte bare at snakke indkomstpoltik – slet ikke, hvis man ensidigt gør det til lønpolitik – hvis ikke man er villig til at drage en konsekvens yderligere. Her ser jeg tingene i et lidt længere perspektiv, for foreløbig har vi jo aftalt en indkomstpoltik på ganske bestemte conditioner. Men derudover kan det godt være nødvendigt med yderligere indkomstpoltik, og så er det, der bliver behov for at sige til hele det borgerlige Danmark – og det er flertallet, ingen tvivl om det – at hvis de så gerne vil den indkomstpoltik, som også vi i arbejderbevægelsen og i regeringen osv. gør os til talsmand for, så må den suppleres med nogle ideer, der er lidt perspektivfyldte, og som ikke mindst lønmodtagerne kan se der er perspektiv i. Det vil sige, vi må finde frem til former for en demokratisering af det økonomiske liv, med andre ord ikke bare en fastholden af god gammeldags, traditionel løntilbageholdenhedspolitik, hvor man løser alle problemer,